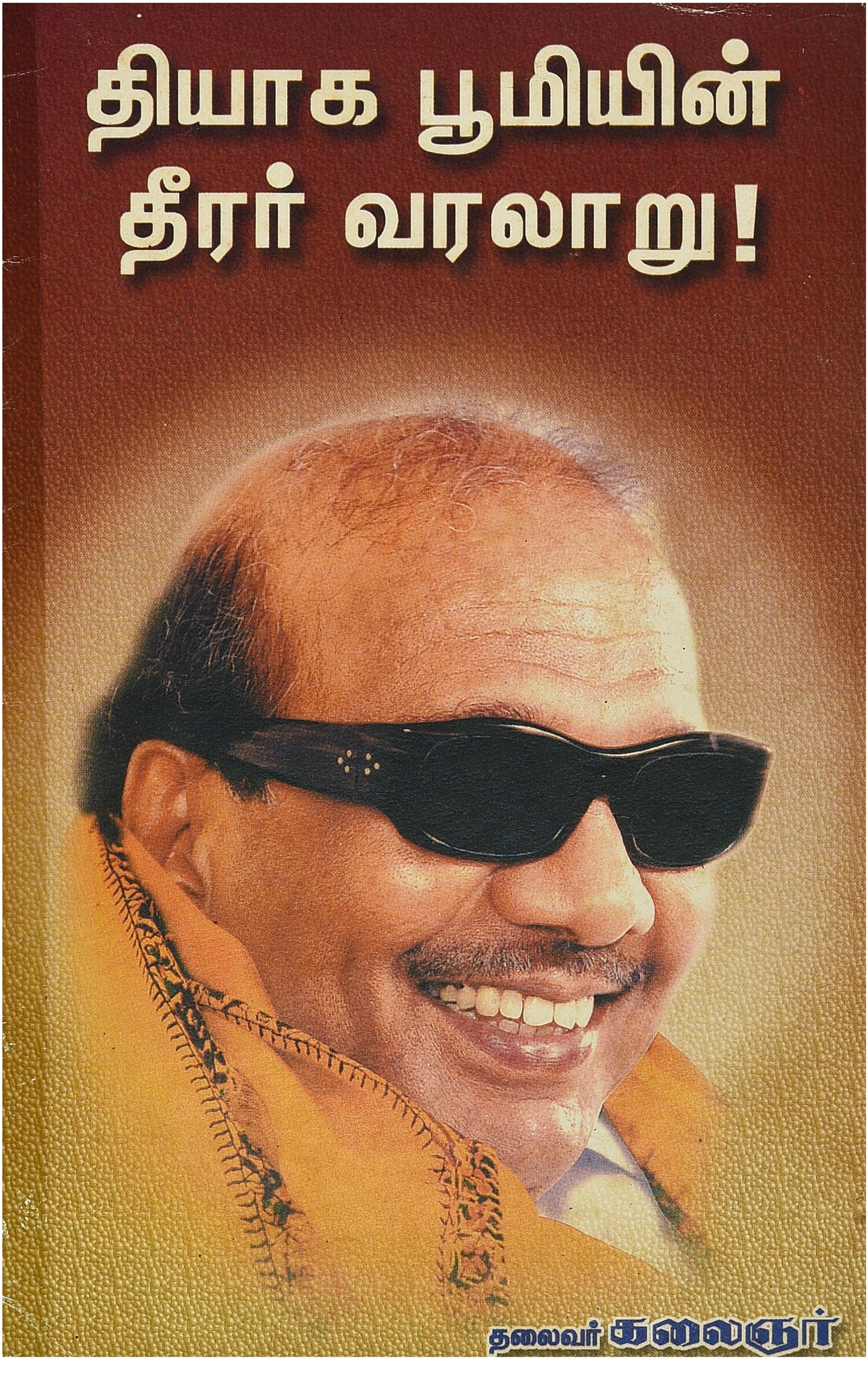
தியாக பூமியின் தீரர் வரலாறு!



தலைவர் கலைஞர்

தியாக பூமியின்
தீரர் வரலாறு!

தி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர்
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18
அண்ணா அறிவாலயம்

மதுரை, நெல்லை மாவட்டங்களில்
தலைவர் கலைஞர் அவர்கள்
ஆற்றிய உரைகளின் தொகுப்பு

தலைமைக் கழக வெளியீடு :

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்

அண்ணா அறிவாலயம்
சென்னை - 600 018.

ஜனவரி 1999

27797
க 894.8115 அ
கியாக

விலை : ரூ.5/-

அச்சிட்டோர் : ரோஹிணி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை -14

இந்நூல் . . . . .

தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற காலங்களில் தமிழுக்கும், தமிழர்க்கும் பெருமை சேர்க்கும் வரலாற்று நினைவுச் சின்னங்களைத் தோற்றுவித்து, வருங்கால சந்ததியினர் வரலாற்றை நேரில் பார்க்கும்வண்ணம் பூம்புகார், கட்டபொம்மன் கோட்டை, வள்ளுவர்கோட்டம் போன்று பல்வேறு நினைவுகளை கண்ணெதிரில் படைத்தார்.

1998 டிசம்பர் 27, 28 ஆகிய நாட்களில் மதுரை, நெல்லை ஆகிய மாவட்டங்களில் கலந்துகொண்ட பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில்,

" ஒரு கலைஞன் என்ற முறையில்
விஸ்வநாததாசுக்கு கிடைத்த புகழில் நானும்
ஒரு கலைஞன் என்பதால் எனக்கும் பங்குண்டு,
பெருமை உண்டு"

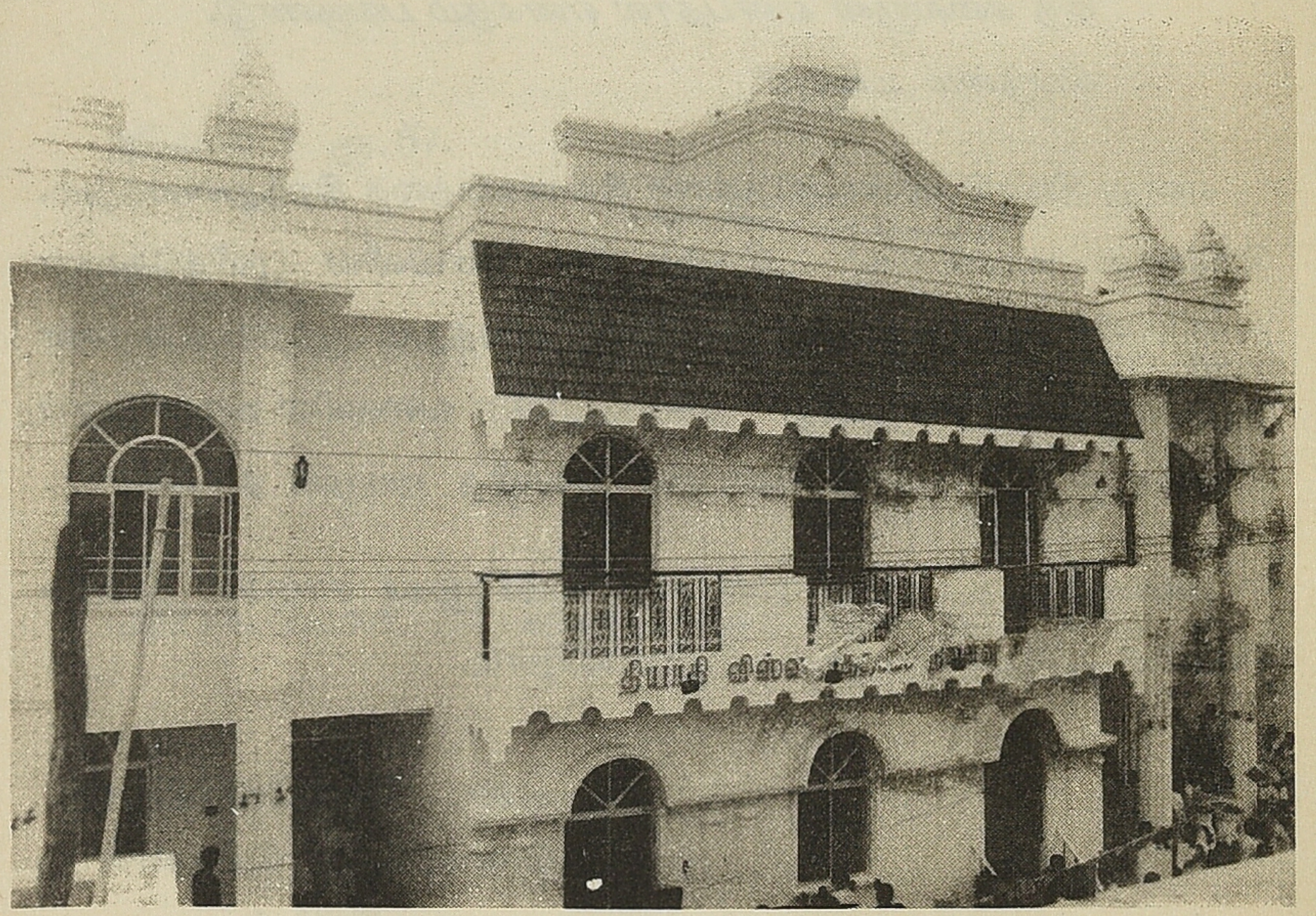
என்று தியாகி விஸ்வநாததாஸ் நினைவகத்தை திறந்துவைத்தும், நெல்லை மாவட்டம் - நெற்கட்டும் செவலில் பூலித்தேவன் மாளிகையையும், சிலையையும் திறந்து வைத்தும் ஆற்றிய உரைகள் வருங்காலத்தில் தமிழர்க்கு எழுச்சியூட்டுகிற வகையில் வரலாற்றுப் பெட்டகமாக அமையும் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை.

அப்படிப்பட்ட உரைகளை தலைமைக்கழகச் சார்பில் நூலாக வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

என். செல்வேந்திரன்
வெளியீட்டுச் செயலாளர்
தி.மு.க.



தியாகி விஸ்வநாததாஸ் இல்லம் - அன்றைய தோற்றம்



கலைஞர் அரசின் முயற்சியால்

தியாகி விஸ்வநாததாஸ் நினைவகம் - இன்றைய தோற்றம்

பேராசிரியர்
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18

மதுரை மாவட்டம் - திருமங்கலத்தில்

தியாகி விஸ்வநாததாஸ்

நினைவு இல்லத்தைத் திறந்து வைத்து

முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள்

ஆற்றிய உரை

வீரத் தியாகி விஸ்வநாததாஸ் நினைவில்லத்தையும், அந்த இல்லத்தில் அமைந்துள்ள நூலகத்தையும், அந்த இல்லத்தை ஒட்டி அமைக்கப் பட்டுள்ள திருமண மண்டபத்தையும் அந்தப் பெருமகனுடைய சிலையை யும் திறந்து வைக்கின்ற இந்த உணர்ச்சி மிகுந்த வைபவத்தில் இந்த வட்டாரத்தில் உள்ள பயனாளிகள் பலருக்கு ஏறத்தாழ 10 கோடி ரூபாய் அளவில் பல்வேறு அரசு உதவித் திட்டங்களை வழங்குகின்ற நிகழ்ச்சியும் இணைக்கப்பட்டிருப்பது கண்டு நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இந்த விழாக் காண்பதற்காக இந்த விழாவிலே எனக்கு நன்றி கூறுவதற்காக, இந்த விழாவிலே அனைவரும் பெறுகிற மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்வதற்காக தமிழகம் முழுவதும் உள்ள மருத்துவ சகோதரர்கள் இன்று ஒருநாள் (பலத்த கைதட்டல்) தங்களுடைய வேலையை நிறுத்தி விட்டு கடைகளை மூடிவிட்டு வந்திருக்கின்ற காட்சியை வழிநெடுகக் கண்டேன். இங்கேயும் கண்டு பூரித்து நிற்கிறேன்.

நம்முடைய பேரவைத் தலைவர் பி.டி.ஆர்.பழனிவேல் ராசன் அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல, திராவிட இயக்கத்தின் தொட்டில் – சிகை அலங்காரக்கடைகள்தான். (கைதட்டல்)

முடிதிருத்தும் நிலையங்கள்தான் திராவிட இயக்கத்தின் தொட்டில்களாக இருந்தன. ஏனென்றால் நாட்டில் இருக்கின்ற 'முடி'களைத் திருத்துவது – ஒவ்வொரு மனிதனுடைய முடிகளை மாத்திரமல்ல; நாட்டை ஆளுகின்றவர்களுடைய முடியையும் திருத்த வேண்டியது அவசியம். அதற்கு நாற்றங்காலாக, தொட்டிலாக இருந்த இடம், எங்களைப் பொறுத்தவரையில் திராவிட இயக்கத்தைப் பொறுத்த வரையில், பெரியாருடைய கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரையில், அறிஞர் அண்ணாவின் குறிக்கோள்களைப் பொறுத்தவரையில், எங்களுடைய செயல்பாடுகளைப் பொறுத்தவரையில் தொட்டிலாக அமைந்திருந்த இடம் மருத்துவர்களின் கடைகள்.

நான் திருவாரூரில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயின்றபோது, திருவாரூர் தெற்குவீதியில் பிரசித்தி பெற்ற ஏ.என். இரத்தினம் அண்ட் கோ என்ற ஒரு பெரிய வியாபார ஸ்தலம் உண்டு. அதற்குப் பக்கத்தில் ஒரு மூலையில் ஒரு முடிதிருத்தகம் உண்டு. அந்த முடிதிருத்தகத்தின் அதிபர் சிங்கப்பூர் சென்று திரும்பி வந்தவர். அப்போதெல்லாம் சிங்கப்பூர் சென்றவர்களை "சிங்கப்பூர் சவராளி" என்று அழைப்பது வழக்கம். சிங்கப்பூர் சவராளி என்றால், கப்பல் ஏறி வெளிநாடு சென்று வந்தவர்கள், குறிப்பாக சிங்கப்பூர் சென்று நிறைய சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்தவர்கள் என்று பொருள்.

அவருடைய பெயர் இராமச்சந்திரன். தங்கப்பல் கட்டியிருப்பார். சிலபேர் பல் இல்லாத காரணத்தால், தங்கத்தில் பல் வைத்துக் கொள்வதும் உண்டு. பல் இருப்பவர்களேகூட, தங்கத்தால் பல்லின் மீது தங்கத் தகடு கட்டிக் கொள்வது உண்டு. பல் இருந்தும் தங்கத்தால் பல்லில் தகடு போட்டு கட்டிக் கொண்டிருந்தவர் அந்த முடிதிருத்தும் தொழிலகத்தை நடத்திய இராமச்சந்திரன் அவர்கள்.

நான் இளைஞனாக இருந்த காரணத்தால், அவர் என்னை "தம்பி, தம்பி" என்று அன்போடு அழைப்பார். நான் அவருடைய கடைக்குச் செல்வது முடிதிருத்திக் கொள்வதற்கு மாத்திரமல்ல; அவரோடு உரையாடுவதற்காகவும் அடிக்கடி செல்வது வழக்கம். அங்கேதான் அந்தக் காலத்திலே யாரும் படிக்கப் பயப்படுகிற பச்சை அட்டை 'குடியரசு' பத்திரிகை படிக்கக் கிடைக்கும். 'பகுத்தறிவு' பத்திரிகை படிக்கக் கிடைக்கும்.

அவர் தான் படிப்பது மாத்திரமல்லாமல்; அங்கே அவரிடத்திலே முடிவெட்டிக்கொள்ள வருபவர்கள், ஷேவிங் செய்து கொள்ள வருபவர்களிடமெல்லாம் அந்தப் பத்திரிகைகளைக் கொடுத்து, உள்ளே வருகிறவர்கள் முடியை மாத்திரம் திருத்திக் கொண்டு போக மாட்டார்கள். மூளையையும் திருத்திக் கொண்டு போகிற அளவிற்கு (கை தட்டல்) பக்குவப்படுத்தக்கூடிய அத்தகைய நல்ல திறமையாளர் அந்த இராமச்சந்திரன்.

இன்றைக்கு அவர் இல்லை. இருந்தாலும் அவரை நான் நினைவுகூர்வது இந்த நிகழ்ச்சியிலே மிகமிக முக்கியம். இப்படி ஒவ்வொருடைய மருத்துவருடைய கடையிலும் அன்றைக்கு, யாரும் படிக்கக்கூடாது, படித்தால் பாவம், ஆபத்து, அரசாங்கத் தடை உண்டு என்றெல்லாம் இருந்த சூழ்நிலையில் 'குடியரசு' பத்திரிகையை 'பகுத்தறிவு' பத்திரிகையை, சுயமரியாதை இயக்கப் பத்திரிகைகளை, பெரியாரின், அண்ணாவின் புத்தகங்களை, 'திராவிட நாடு' பத்திரிகையை அன்றைக்கு இந்தக் கடைகளில்தான் படிக்க முடியும். வேறு எங்கேயும் கிடையாது.

நூல் நிலையங்களில் எங்கேயும் இதற்கு அனுமதி கொடுக்க மாட்டார்கள். நகராட்சி மன்றம் இருக்கும். அங்கே நூல் நிலையம் இருக்கும். ஆனால் அந்தப் பத்திரிகைகளை, புத்தகங்களை அங்கே படிக்க முடியாது. எனவே எங்களுக்கு நிரந்தரமான, யாராலும் தட்டிக் கேட்க முடியாத நூல் நிலையங்களாக இந்த மருத்துவர்களின் கடைகள்தான் அன்றைக்கும் இருந்தன. இன்றைக்கும் இருக்கின்றன. (பலத்த கைதட்டல்)

அவர்களிலே, அந்தச் சமுதாயத்திலே பிறந்து இன்றைக்கு தியாகத் திருவிளக்காக, இந்த நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போரிட்ட மாபெரும் கலைஞராக வாழ்ந்தவர். இன்றைக்கும் நமது நெஞ்சங்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர் தியாகி விஸ்வநாததாஸ்.

தியாகி விஸ்வநாததாஸ் அவர்களுக்கு ஒரு நினைவு இல்லத்தை உருவாக்க வேண்டும். அதுவும் அவர் வாழ்ந்த இடத்தையே நினைவு இல்லமாக ஆக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்றால், நம்முடைய இலக்கியச் செல்வர் குமரிஅனந்தன் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டதைப்போல, நான் அனேகமாக எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் படிக்கும் பழக்கம் உடையவன். அது நாளேடாக இருந்தாலும் சரி, வார ஏடாக இருந்தாலும் சரி – எல்லா ஏடுகளையும் படிக்கக்கூடியவன்.

சில ஏடுகள் வேண்டுமென்றே எதிர்த்து எழுதுகிற ஏடுகளாக இருக்கும். சில தினசரி பத்திரிகைகள் வேண்டுமென்றே என்னைப் பற்றியும், என்னைத் தலைவனாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற கழகத்தைப் பற்றியும், அல்லது என்னை ஆட்சிப் பொறுப்பின் முதல்வனாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற ஆட்சியைப் பற்றியும் வேண்டுமென்றே வெறுப்போடு எழுதக்கூடிய ஏடுகளும் உண்டு. இருந்தாலும்கூட, என்னதான் சொல்கிறார்கள் பார்ப்போம் என்பதற்காக, நான் அவைகளைத் தொடர்ந்து படிப்பதுண்டு. நான் மாத்திரமல்ல; என்னுடைய அமைச்சர்களையும் கூட, தினந்தோறும் எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் முடிந்தவரையில் படியுங்கள் என்று கூறுவதுண்டு. அதிகாரிகளுக்கும் நான் கட்டாயப்படுத்துவது உண்டு. அவர்களையும் "படியுங்கள், அப்போதுதான் என்ன குறை என்பதை அவர்கள் எடுத்துச் சொல்ல அதை நாம் நிவர்த்தி செய்து கொள்ளக்கூடிய நிலை நமக்கு ஏற்படும்" என்று சொல்வேன்.

அப்படி நான் படித்தபோது ஒரு வாரப் பத்திரிகையில் இலக்கியச் செல்வர் குமரிஅனந்தன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்று என்னுடைய கவனத்திற்கு வந்தது. அந்தக் கட்டுரையில்தான் வீரத்தியாகி விஸ்வநாததாஸ் அவர்களைப் பற்றி அவர் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தார்.

அதற்கு முன்பே 'விகடன்' பத்திரிகை என்று கருதுகிறேன். அந்தப் பத்திரிகையில் வீரன் சுந்தரலிங்கத்தைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை

எழுதப்பட்டிருந்தது. வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுடைய தளபதிகளில் ஒருவர் வீரன் சுந்தரலிங்கம்.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்கு – முன்பிருந்த கழக அரசு கோட்டை கட்டி எழுப்பியது. அவருடைய வாரிசு தாரர்களுக்கெல்லாம் வீடுகள் கட்டிக் கொடுத்து வசதிகளை செய்து கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் கட்டபொம்மனுக்கு தளபதியாக இருந்த சுந்தரலிங்கதினுடைய வாரிசுதாரர்கள், வழித்தோன்றல்கள் வீடுகள் இல்லாமல் கஷ்டப்படு கிறார்கள் என்று 'விகடன்' பத்திரிகையில் கட்டுரை ஒன்று எழுதப்பட்டிருந்தது. அந்த வாரிசுதாரர்களின் பெயர்கள் சிலவற்றையும் 'விகடன்' ஏடு குறிப்பிட்டிருந்தது. உடனடியாக நான் அந்த வாரிசு தாரர்களுக்கு கடிதம் எழுதச் சொல்லி, அவர்களை வரவழைத்துப் பேசி, சுந்தரலிங்கம் பெயரால் கட்டபொம்மன் கோட்டைக்குப் பக்கத்திலேயே, "வீரன் சுந்தரலிங்கனார் நகர்" என்ற ஒன்றை அமைத்து அங்கே 200 வீடுகளைக்கொண்டு ஒரு நகரமே நிர்மாணிக்கப்பட்டு அங்கே அடிப்படை வசதிகள் அனைத்தும் செய்து கொடுத்து, சுந்தரலிங்கத்தினுடைய வாரிசுகள், வழித் தோன்றல்கள் அத்தனை பேரையும் அங்கே குடியமர்த்து கின்ற காரியத்தைச் செய்து முடித்தேன்.

அதைப்போல 'குமுதம்' பத்திரிகையைப் படித்தவுடன், அதில் இலக்கியச் செல்வர் குமரிஅனந்தன் எழுதிய கட்டுரையைப் படித்தவுடன், படித்த மறுநாள் ஆகஸ்டு 15- அவர் இங்கே குறிப்பிட்டதைப்போல – சென்னை கோட்டை கொத்தளத்தில் தேசியக் கொடியை ஏற்றுகின்ற நாளின்போதே நான் குறிப்பிட்டேன்; "வீரத் தியாகி விஸ்வநாததாசுக்கு அவர் வாழ்ந்த இடத்திலேயே, அந்த வீட்டிலேயே நினைவகம் அமைக்கப்படும்" என்று சொன்னேன்.

அந்த எண்ணத்தை வெளியிட்டு அதை உடனடியாக செயல்படுத்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் காசி விஸ்வநாதன் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டு, மிக விரைவில் அதைக் கட்டி முடித்திருக்கிறார். அவருக்கும் அவருக்குத் துணையாக இருந்த பொதுப்பணித்துறைக்கும், மற்ற நண்பர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியை, பாராட்டுதலை, வாழ்த்துக்களை நான் இங்கே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கே அமைந்திருக்கின்ற இந்த இல்லம் – அமைச்சர் முல்லைவேந்தன் குறிப்பிட்டதைப் போல, மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டதைப் போல, இந்த இல்லம் கடனில் மூழ்கிய காரணத்தால் – ஒருவர் அதை ஏலத்தில் 2000 ரூபாய் அளவிற்கு எடுத்து தன் வசப்படுத்தியிருந்தார். அந்த இல்லத்தில் எப்படி நாம் நினைவு இல்லம் எழுப்ப முடியும் என்று யோசித்தபோது, அவரிடத்திலே பேசி 11 லட்சம் ரூபாய் அந்த

இல்லத்திற்காகத் தந்து, மேலும் 50 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து ஏறத்தாழ 60 லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்து கட்டி முடிக்கப்பட்டதுதான் தியாகி விஸ்வநாததாஸ் நினைவு இல்லம் என்பதை உங்களிடம் நான் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

தியாகிகளுக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு தொடர்ந்து காரியங்களைச் செய்து வருகிறது என்பதை இலக்கியச் செல்வரும், பேரவைத் தலைவர் அவர்களும், முல்லைவேந்தன் அவர்களும், சமய நல்லூர் செல்வராசு அவர்களும் இங்கே எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

அவைகளைப் பற்றியெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக நான் சொன்னால்; விரிக்கின் பெருகும். அதை ஒரு நூலாக வெளியிட்டால் கூட, 100, 200 பக்கம் கொண்ட நூலாக அது அமையும்.

1969-ஆம் ஆண்டு அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் மறைவிற்குப் பிறகு நான் முதலமைச்சர் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட அந்தக் கால கட்டத்தில், 1972ல் இந்திய சுதந்திரத்தின் வெள்ளி விழா ஆண்டின் போது இந்தியாவின் தலைநகரான டெல்லிக்கு ஒவ்வொரு மாநிலத் திலிருந்தும் தியாகிகளை அனுப்பி வைத்தார்கள். ஆனால் அப்படி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட தியாகிகளை இரயிலடி வரையிலே சென்று அவர்களுக்கு சால்வை அணிவித்து வழியனுப்பி வைத்த ஒரே ஒரு மாநில முதலமைச்சர் நான்தான் என்பதை உங்களுக்கு அடக்கத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்வேன்.

டெல்லிக்குச் சென்ற மற்ற மாநிலங்களின் தியாகிகள் எல்லாம் எவ்வளவு வசதிக் குறைவால் கஷ்டப்பட்டார்கள். ஆனால் நம் மாநிலத்திலிருந்து சென்ற தியாகிகள் எவ்வளவு வசதியாகச் சென்று திரும்பினார்கள் என்பதும், அவர்களே மற்றவர்களிடம் கூறிய செய்திகளாகும். அது நம்முடைய இலக்கியச் செல்வருக்கும் தெரிந்த ஒரு செய்திதான்.

இலக்கியச் செல்வரைப் போன்றவர்கள் – இந்த விஸ்வ நாததாஸ் இல்லம் மாத்திரமல்ல; இலக்கியச் செல்வர்தான் சென்னையில் காமராசர் அரங்கத்தில் நடைபெற்ற ஒரு விழாவில் பல வடநாட்டுத் தலைவர்கள் எல்லாம் கலந்து கொண்ட விழாவில், காங்கிரஸ் கட்சியினுடைய முது பெரும் தலைவர் நிஜலிங்கப்பா கலந்து கொண்ட விழாவில், கேப்டன் லட்சுமி அம்மையார் கலந்து கொண்ட அந்த விழாவில் குமரி அனந்தன்தான் சொன்னார்; "தியாகிகளுக்கு ஒரு மணிமண்டபம் அமைக்க வேண்டும்" என்று அவர்தான் சொன்னார். அது கடந்த சில வாரங்களுக்கு முன்பு சென்னையிலே இராஜ்பவனுக்கு அருகிலே அமைக்கப்பட்டு தமிழகத்திலே இருக்கின்ற எல்லா தியாகிகளின்

படங்களும் அங்கே வைக்கப்பட்டு அந்த விழாவும் நடத்தப்பட்டது. அதற்கு நான் குமரிஅனந்தன் அவர்களை அழைத்திருந்தேன்.

யார் காரணகர்த்தாக்களாக இருந்து தூண்டி விடுகிறார்களோ, அவர்களை அந்த விழாக்களுக்கு அழைப்பது ஒரு பண்பாடு என்ற முறையிலே அவரை அழைத்தேன். அதைப்போல சட்டமன்றத்திலே நண்பர்கள் சந்தானம் அவர்களும், வல்லரசு அவர்களும், "சுதந்திர தின பொன்விழாவின் போது நேதாஜியின் சிலையை சென்னையில் அமைக்க வேண்டும்" என்று கோரிக்கை வைத்தார்கள். அந்தக் கோரிக்கையை ஏற்று சென்னை கடற்கரையில் நேதாஜியின் சிலையைத் திறந்து வைத்தேன். அதற்கு அந்தப் பண்பாட்டு உணர்வோடு அகில இந்திய பார்வர்டு பிளாக் கட்சியின் தலைவர் அய்யணன் அம்பலம் அவர்களை அழைத்து அந்த திறப்பு விழா நிகழ்ச்சியை நடத்தினேன். காரணம்; தூண்டுதலாளர்களாக இருந்தார்கள் என்பதால்!

அதைப்போல இன்றைக்கு இந்த விழாவிற்கு இலக்கியச் செல்வர் குமரிஅனந்தனை அழைத்திருக்கிறோம் என்றால், அதற்குக் காரணம் வேறு ஒன்றும் அல்ல; சில பத்திரிகைகளில்கூட பார்த்தேன். "கருணாநிதி தன்னுடைய ஆட்சிக்கு ஆபத்து வரும்போதெல்லாம்; காங்கிரஸ்காரர் களை அழைத்து அவர்களுக்கு விருதுகள் கொடுப்பார்" என்று ஒரு தலைவர் பேசியதை இன்று பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன்.

1969-ல் நான் முதலமைச்சராக வந்தபோது வ.உ.சிதம்பரனார் அவர்கள் இழுத்த செக்கு எங்கே இருக்கிறது என்று தேடிக் கண்டுபிடிக்கச் சொல்லி, அது கோவை சிறைச் சாலையில் இருப்பதைக் கண்டு, அதைக் கொண்டு வந்து அந்த செக்கை சென்னையில் வைத்து கண்காட்சிப் பொருளாக ஆக்கியவன் இந்தக் கருணாநிதி. அப்பொழுது ஒன்றும் கருணாநிதிக்கு ஆட்சி போய்விடும் என்ற கவலை இல்லை, அச்சம் இல்லை, பயம் இல்லை.

சிலபேர் வேறு செக்குகளை தேடிக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்தில் நான் வ.உ.சி. இழுத்த செக்கு எங்கே என்று தேடிக் கண்டுபிடித்து சென்னையிலே கொண்டுவந்து வைத்தேன்.

அதை மறந்துவிட்டு, ஏதோ குமரிஅனந்தனை அழைத்து அவருக்கு நான் விருது கொடுத்த காரணத்தாலோ, அல்லது இங்கே இந்த விழாவில் அவர் உரையாற்ற வேண்டும் என்று விரும்பிய காரணத்தாலோ, அவர்களை எல்லாம் நான் ஏதோ என் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ள எண்ணுகிறேன் என்று யாரும் கருதத் தேவையில்லை. அவருடைய 'கை' அவருடனேயே இருக்கிறது. 'கை' என்றால் உங்களுக்குப் புரியும். எனவே யாரையும் கைக்குள் போட்டுக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் எனக்கும் இல்லை, இந்தக் கட்சிக்கும் இல்லை. இந்தக் கட்சி

தலைமையேற்று நடத்துகின்ற இந்த ஆட்சிக்கும் இல்லை என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நல்லதைச் சொன்னால், நல்லதை நினைவூட்டினால் நினைவூட்டியதை இன்று செய்து முடித்திருக்கிறோம். தொடர்ந்து பல விஷயங்களை இங்கே அவர்கள் சொன்னார்கள். இங்கே உள்ள தெருக்களுக்கு பெயர் வைக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றிக்கூட இலக்கியச் செல்வர் சொன்னார்.

அவர் இன்றைக்குச் சொல்கிறார். ஆனால் நம்முடைய என்.எஸ்.வி. சித்தன் அவர்கள் 22.12.98 தேதியிட்டு ஒரு கடிதம் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார். அந்தக் கடிதத்தில் திருமங்கலத்தில் டிச.27ஆம் தேதி தாங்கள் கலந்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சியில் மறைந்த மூத்த தியாகிகளின் நினைவாக எங்கள் தந்தையார் திரு.என்.எஸ்.வீரபத்திரத் தேவர் வாழ்ந்த ஜவஹர் நகர் 7வது தெருவின் பெயரை "தியாகி என்.எஸ்.வீரபத்திரன் தெரு" என்றும், திரு.புலி எஸ்.மீனாட்சி சுந்தரம் அய்யர் வாழ்ந்த உசிலம்பட்டி சாலையை, "தியாகி புலி' மீனாட்சி சுந்தரம் தெரு" என்றும் பெயர் மாற்றி, தாங்கள் இந்த நிகழ்ச்சியிலே அறிவிக்க வேண்டும் என்று மெத்த பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று என்.எஸ்.வி.சித்தன் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்.

இதை நான் அறிவிப்பதற்கு பதிலாக, இங்கே நகராட்சி மன்றத் தலைவர் அதியமான் அவர்களுக்கு சிபாரிசு செய்கிறேன். நகராட்சி மன்றத்திலே இதற்காக ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி அதை அரசுக்கு அனுப்பினால், அதை அரசு ஏற்றுக்கொண்டு – அந்தப் பெயர்களைச் சூட்டத் தயாராக இருக்கிறது என்ற நல்ல செய்தியை இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தியாகி விஸ்வநாததாஸ் அவர்களின் வாரிசுகளை இந்த அரசு கைவிட்டு விடவில்லை என்பதற்கு அடையாளமாக சில குறிப்புகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

விஸ்வநாததாஸ் அவர்களின் முதலாவது மகன், தியாகி சுப்பிரமணிய தாஸ் காலமாகி விட்டார். இவரது துணைவியார் திருமதி கண்ணம்மாள். இந்த அம்மையாருக்கு மைய அரசின் தொடர் ஓய்வூதியமாக 3000 ரூபாய் கிடைக்கிறது. மாநில அரசு ஓய்வூதியமாக 500 ரூபாயும், மருத்துவப்படியாக 15 ரூபாயும் அவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகிறது.

அடுத்து, விஸ்வநாத தாஸ் அவர்களின் மகள் திருமதி பிச்சம்மாள். இவருக்கு மாநில அரசு தொடர் ஓய்வூதியமாக 1,500 ரூபாயும் மருத்துவப் படியாக 15 ரூபாயும் அளிக்கப்படுகிறது.

அடுத்து, அவருடைய மகன் காசிநாதன். இவர் காலமாகி விட்டார். இவருடைய மகள் திருமதி பாப்பாத்தியம்மாள். அவருக்கு மாநில அரசு

தொடர் ஓய்வூதியமாக 1,500 ரூபாயும், மருத்துவப்படியாக 15 ரூபாயும் அளிக்கப்பட்டு வருகிறது.

அடுத்து – அவரது மகள் தங்கத்தாய். இவர் மாநில அரசு தொடர் ஓய்வூதியமாக 1,500 ரூபாயும், மருத்துவப் படியாக 15 ரூபாயும் பெற்று வருகிறார்.

அடுத்து அவருடைய மகன் முத்தையா தாஸ். இவர் மாநில அரசின் தொடர் ஓய்வூதியமாக 1,500 ரூபாயும், மருத்துவப்படியாக 15 ரூபாயும் பெற்று வருகிறார். விஸ்வநாததாசின் மகன் முத்தையா தாசுக்கு திருவல்லிபுத்தூர் வட்டம் – பாட்டக்குளம் சல்லிப்பட்டி கிராமத்தில் அமைக்கப்பட்டு வரும் சமத்துவபுரத்தில் ஒரு வீடு ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

விஸ்வநாததாசின் பேரன் குணசேகரனுக்கு சுய வேலை வாய்ப்புத் திட்டத்தின் கீழ் 40,000 ரூபாய் நிதியுதவி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

விஸ்வநாததாசின் பேத்தி நிர்மலா தேவியின் கணவரான கே.கணேசனுக்கு ரெடிமேடு ஆடைகள் தயாரிக்க ஒருங் கிணைந்த ஊரக வளர்ச்சித் திட்டத்தின் கீழ் 20,000 ரூபாய் நிதியும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

விஸ்வநாததாசின் பேரன் குணசேகரனுக்கும், பேரன்களின் மனைவியரான திருமதி. கிருஷ்ணவேணி, திருமதி உமாராணி ஆகியோருக்கும் பேத்தியர் சரஸ்வதி, பாக்கிய லட்சுமி, பஞ்சவர்ணம், நிர்மலா தேவி ஆகியோருக்கும் இலவச வீட்டுமனைப் பட்டாக்கள் அரசினால் இன்றைக்கு வழங்கப்படுகின்றன.

தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் வசித்து வரும் விஸ்வநாத தாசின் மகள் திருமதி.பிச்சம்மாளின் பேத்தி திருமதி.அமலம் புஷ்பத்திற்கு 3,500 ரூபாய் செலவிலே ஒரு தையல் இயந்திரம் வழங்கப்படுகிறது.

அதேபோல் விஸ்வநாததாசின் மற்றொரு மகள் திருமதி. தங்கத்தாயின் பேத்தி திருமதி எலிசபெத் ராணிக்கு 3,500 ரூபாய் செலவில் ஒரு தையல் இயந்திரமும் இந்த விழாவில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இவைகள் எல்லாம் அந்தக் குடும்பத்திலே உள்ள உறுப்பினர்களை மறவாமல் அரசின் சார்பில் செய்யப்படுகின்ற காரியங்கள்.

இவைகள் மாத்திரம் விசுவநாத தாசின் புகழுக்கு, அவருடைய தியாகத்திற்குப் போதுமானவை என்று சொல்ல மாட்டேன். விஸ்வநாததாசின் குடும்பத்திலே திருமணமாகாத பெண்கள் இருப்பதாக குமரி அனந்தன் இங்கே சொன்னார். அதைப்பற்றியும் நிச்சயமாக விசாரித்து அந்த திருமண உதவியையும் இந்த அரசு செய்யத் தயாராக

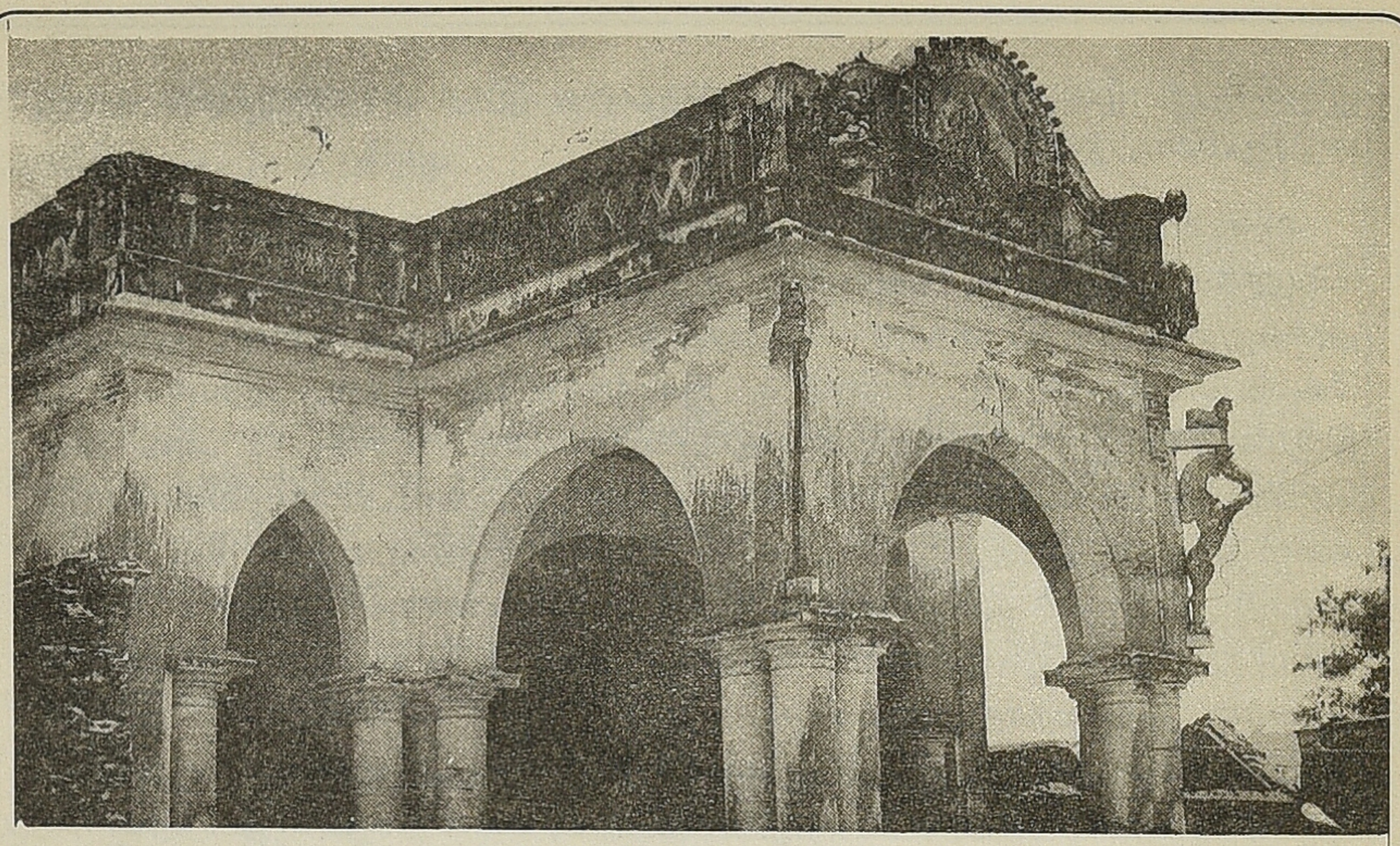
இருக்கிறது. (பலத்த கைதட்டல்) என்பதை இந்த மாமன்றத்தில் நான் எடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

விஸ்வநாததாஸ் எந்த அளவிற்கு பல ஏகாதிபத்தியங்களால் வெறுக்கப்பட்டவர் அல்லது எத்தனை ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருந்தவர் என்பதற்கு ஒரே ஒரு உதாரணம் சொல்ல வேண்டுமேயானால், பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு, அவருடைய திருமகளார் இந்திரா காந்தியோடு இலங்கைக்குச் சென்றார். அவர்கள் சென்ற அதே கப்பலில் விஸ்வநாத தாஸ், அவருடைய குழுவினரோடு கலை நிகழ்ச்சி நடத்த இலங்கைக்குச் சென்றார். தலைமன்னாரில் போய் கப்பல் நின்றதும் ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களையும் இந்திரா காந்தி அவர்களையும் இலங்கையிலே இறங்க அந்த அரசு ஒப்புதல் அளித்தது. ஆனால் விஸ்வநாத தாசையும், அவரது குழு வினரையும், அங்கே இறங்கக் கூடாது என்று திரும்ப இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைத்தது. காரணம்; அவர்கள் அங்கே வந்து பாடினால், கலை நிகழ்ச்சி நடத்தினால் பெரிய புரட்சி ஏற்படும் என்ற அந்த பயத்தின் காரணமாக அவர்களை திருப்பி அனுப்பி வைத்தது.

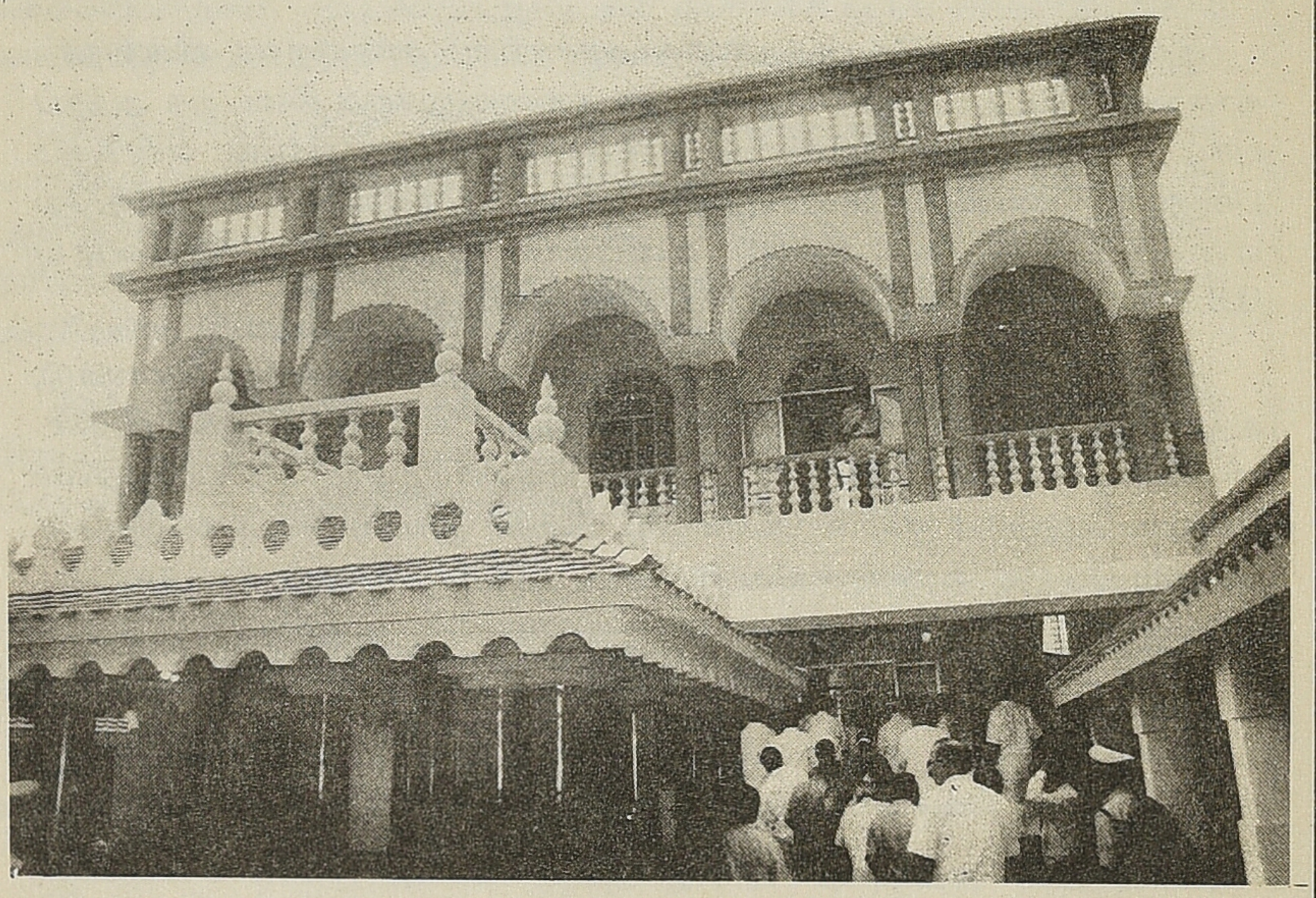
இப்படி நேருவுக்கே பயப்படாத அரசாங்கம் அன்றைக்கு விஸ்வநாத தாசுக்குப் பயப்பட்டது என்றால், ஒரு கலைஞனுக்குக் கிடைத்த அந்தப் புகழ் – நானும் ஒரு கலைஞன் என்பதால் அந்தப் புகழில் எனக்கும் பங்குண்டு என்கின்ற காரணத்தால் அந்தப் பங்கினைப் பெறுவதிலே எனக்குப் பெருமை உண்டு என்பதால் இந்த விழா இவ்வளவு கோலாகலமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது.

இதிலே நீங்கள் இங்கே பல்லாயிரக்கணக்கிலே கலந்து கொண்டு, உங்களுடைய அன்பையும், பாசத்தையும் வழங்கி இருக்கிறீர்கள். விசுவநாத தாசைப் போன்ற வீரத் தியாகிகள் இந்தச் சமுதாயத்திலே மேலும் மேலும் உருவாக வேண்டும். அந்தத் துணிவான கலைஞர்கள் மேலும் மேலும் உருவாக வேண்டும்.

இவ்வாறு முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் உரையாற்றினார்.



மாவீரன் பூலித்தேவன் மாளிகை - அன்றைய தோற்றம்



கலைஞர் அரசின் சாதனையால்
மாவீரன் பூலித்தேவன் மாளிகை - இன்றைய தோற்றம்

நெல்லை மாவட்டம் - நெற்கட்டும் செவலில்

பூலித்தேவன் மாளிகையைத் திறந்து வைத்து

முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் ஆற்றிய உரை

"நேர்மையில் வீரம் நிமிர்ந்து காட்டும்

நெற்கட்டும் செவல் கோட்டையன்றோ"

என்று புகழ்ந்து பாடப்படுகின்ற இந்தப் பகுதியில் பூலித்தேவனுடைய கோட்டையைப் புதுப்பித்து பூலித்தேவனுடைய சிலையைத் திறந்து வைத்து, பூலித்தேவனுடைய வீரத்தைப் பாராட்டி, தியாகத்தைப் பாராட்டி, சுதந்திரக்கனலைப் பாராட்டி உங்களிடத்திலே சில கருத்துக்களை சொல்ல நின்று கொண்டிருக்கிறேன்.

நேற்றும் இன்றும் நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சிகளை எண்ணிப் பார்த்தால் அந்த நிகழ்ச்சிகள் தமிழகத்துக்கு சொல்கிற செய்திகள் என்ன என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

நேற்று காலையிலே மதுரைக்கு அருகேயுள்ள திருமங்கலத்தில் வீரத்தியாகி விஸ்வநாததாஸ் அவர்களுடைய நினைவு இல்லத்தைத் திறந்து வைத்தேன். அவர் சுதந்திரத்திற்காக தன்னுடைய உயிரையே கொடுத்தவர். தன்னுடைய கலை உணர்வை, கலை ஆர்வத்தை, சுதந்திரக் கனலை உருவாக்குவதற்காகப் பயன்படுத்தியவர். உத்தமர் காந்தியடிகளிடத்தில் பாராட்டு பெற்றவர். வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தால் பலமுறை சிறைப்பட்டவர். ஏறத்தாழ இருபது முறைக்கு மேல் சிறைப்பட்டவர்.

அந்த உத்தமத் தியாகியினுடைய இல்லம், அவருடைய தியாகத்தினுடைய அடையாளமாக ஏலம் போய், பாழ்பட்டு, சேதமுற்று இடிந்து கிடந்த நிலையில் - அதை ஏலம் எடுத்தவர்களிடமிருந்து பதினோரு இலட்சம் ரூபாய்க்கு அந்த மனையை இந்த அரசு பெற்று அங்கே ஐம்பது இலட்சம் ரூபாயில் புதிய இல்லத்தை உருவாக்கி அதை திறந்து வைக்கின்ற நிகழ்ச்சி நேற்று காலையில் நடைபெற்றது.

அது சொல்கிற செய்தி என்னவென்றால் தியாகத்திற்கு என்றைக்கும் மதிப்புண்டு. தியாகம் செய்த மனிதன் இறந்துவிட்டாலும் மறைந்து விட்டாலும் அவனுடைய தியாகம் என்றைக்கும் மறைவதில்லை. ஆகவே "மனிதா, தியாகம் செய்ய தயாராகு, தயாராக இரு" என்ற செய்தியை அந்த நிகழ்ச்சி சொன்னது.

நேற்று மாலையிலே மதுரையிலே மற்றொரு நிகழ்ச்சி கிறித்துவ பேராயர்களெல்லாம் ஒன்றுகூடி நடத்திய நிகழ்ச்சி. மதுரை மறை மாநில பேராயர்களும், ஆயர்களும் ஒன்றிணைந்து மகத்தான நிகழ்ச்சி ஒன்றினை நடத்தினார்கள். அந்த நிகழ்ச்சியின் தலைப்பு சமுதாய நல்லிணக்க விழா. அந்த நிகழ்ச்சியில் நான் கலந்து கொண்டேன். இஸ்லாமிய சமுதாய சகோதரர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். மேடையிலே வந்து அமர்ந்து உரையும் ஆற்றினார்கள். குன்றக்குடி அடிகளார் கலந்து கொண்டார். கிறித்துவ பாதிரியார்கள், கிறித்துவ சமுதாயத்திலே உள்ள எல்லாப் பிரிவு பேராயர்களும் கலந்து கொண்டார்கள். நானும் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினேன்.

அந்த நிகழ்ச்சி சொல்கின்ற செய்தி என்னவென்றால்; சமுதாயத்திலே அனைவரும் சகோதரர்களாக வாழ வேண்டும். சமத்துவம், சமத்துவ மனப்பான்மை, மனித நேயம் நம்மிடத்திலே அரும்பி, மலர்ந்து, கனிந்து இந்த சமுதாயத்தை உலகம் போற்றுகின்ற அளவிற்கு மாற்றிட வேண்டும் என்ற அந்தச் செய்தியைத்தான், மனித நேயம் வேண்டும் என்ற அந்தச் செய்தியைத்தான் மத நல்லிணக்கம், சமுதாய நல்லிணக்கம் வேண்டும் என்ற அந்தச் செய்தியைத்தான் அந்த நிகழ்ச்சி சொன்னது.

இன்று காலையில் வருகிற வழியில் அழகிய பாண்டியபுரத்தில் ஒரு சமத்துவபுரத்தை திறந்து வைத்தேன். சமத்துவபுரத்தில் நூறு வீடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த நூறு வீடுகளில் வாழ்கிறவர்கள் ஒரே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல. பிராமணர்களும் அங்கே குடிபுகுந்திருக்கிறார்கள். ஆதிதிராவிடர்களும் குடிபுகுந்திருக்கிறார்கள். முக்குலத்துப் பெருமக்களும் அங்கே குடிபுகுந்திருக்கிறார்கள். வன்னியர்கள் உண்டு, செட்டியார்கள் உண்டு, முதலியார்கள் உண்டு.

இப்படி பல்வேறு சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கே குடியேறியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவரும் ஒரே குலமாக, தமிழ்க்குலமாக, தமிழ் இனமாக மனித ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தோடு வாழ வேண்டும் என்ற செய்தியை சமத்துவபுரத்தின்

மூலமாக உலகத்திற்குச் சொல்கிறோம். அந்த நிகழ்ச்சி, அந்தச் செய்தியை வெளியிட்டிருக்கின்றது.

இங்கே இப்போது நடைபெறுகின்ற இந்த நிகழ்ச்சி சுதந்திரப் போராட்ட மாவீரன் பூலித்தேவனுடைய வீரத்தை நினைவுபடுத்த, அவன் வீரம் மிக்கவன் மாத்திரமல்ல, விவேகம்மிக்கவன் மாத்திரம் அல்ல, கருணை உள்ளவன், அன்பு உள்ளவன், பகைவரையும் மன்னிக்கக் கூடிய பண்பாளன் என்ற இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, அதைப்போல நாமும் வீரம் மிக்கவர்களாக, விவேகம் மிக்கவர்களாக, நம்முடைய தாய்நாட்டுப் பற்றுள்ளவர்களாக, மண்ணின் மைந்தர்களாக, எதிரிகளுக்கு இடங்கொடுக்காதவர்களாக அதேநேரத்தில் பகையைக்கூட பண்போடு மன்னிப்பவர்களாக இருந்திட வேண்டும் என்ற அந்தச் செய்தியை சொல்கின்ற நிகழ்ச்சிதான் இந்த நிகழ்ச்சி.

இந்த நிகழ்ச்சியிலே சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் ஈஸ்வரன் அவர்கள் பேசும்போது, எனக்கு ஒரு கட்டளை பிறப்பித்தார். இரண்டு மூன்று கோரிக்கைகளை எடுத்து வைத்து அதற்கு இந்த மேடையிலேயே பதில் சொல்லிவிட்டுத்தான் போகவேண்டும் என்றார். எனக்கொரு சந்தேகம். விரைவிலே சட்டசபை கூட விருக்கிறது. ஒருவேளை சட்டசபைக்கு அவர் வரமாட்டாரோ என்னவோ தெரியவில்லை. அதனால்தான் இங்கேயே சொல்லிவிட்டுப் போங்கள், எனக்கு நேரம் கிடைக்காது என்றார்.

ஈஸ்வரன் அவர்களே, சட்டமன்றம் கூடும்போது உங்களுடைய கோரிக்கைகளை சம்பந்தப்பட்ட சக அமைச்சர்களோடு கலந்து பேசி உங்களுக்கு தக்க பதில், உரிய பதில், தேவையான நல்ல பதில் இயன்ற வரையில் வழங்கப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நெற்கட்டும் செவல் புகழ்பெற்ற மண்ணுக்கு கீர்த்தி பெற்ற சொல்லுக்கு இலக்கணமாக இன்றைக்குத் திகழ்கிறது. காரணம், இது பூலித்தேவன் வாழ்ந்த பூமி என்பதுதான். எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதைப்போல இந்தியாவிலே குறிப்பாக தமிழ் நாட்டிலே 17 ஆண்டு காலம் போரிட்ட ஒரு பாளையக்காரன் உண்டென்றால் அது ஒரே ஒரு மாவீரன் பூலித்தேவன்தான்.

ஒன்றல்ல இரண்டல்ல, பதினேழு ஆண்டு காலம் தொடர்ந்து போரிட்டான். அவன் கட்டிய கோட்டையை இன்றைக்கு அதன் அடையாளம் மாறாமல் புதுப்பித்து ஏறத்தாழ 3 இலட்ச ரூபாய் அந்த

பூலித்தேவனின் உறவினர்களுக்கு அந்த மனையைப் பெறுவதற்காக அரசு சார்பில் வழங்கி, மேலும் 50 இலட்ச ரூபாய் செலவிட்டு திருமண மண்டபம், தர்பார் மண்டபம், பூலித்தேவனுடைய சிலை, நூலகம், காட்சியகம் அத்தனையையும் இங்கே அமைத்திருக்கிறோம்.

இந்த பூலித்தேவனுடைய பெயரை அடிக்கடி நினைவூட்டி பூலித்தேவனுக்கு சிலையெழுப்ப வேண்டும் என்பதை சுட்டிக்காட்டி இந்த மாளிகையை முன்பிருந்த வாறே மீண்டும் புதுப்பித்துத் தரவேண்டும் என்று அடிக்கடி என்னை வலியுறுத்தியவர்களெல்லாம் இங்கே அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

குறிப்பாக அருமை நண்பர் சீனிச்சாமி தேவர், டாக்டர் இராமகிருஷ்ணன், அகில இந்திய பார்வர்டு பிளாக் கட்சியினுடைய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அருமை நண்பர் சந்தானம், அருமை நண்பர் வல்லரசு மற்றும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த என்னுடைய நண்பர்கள், இந்த வட்டாரத்திலே உள்ளவர்கள், அருணா போன்றவர்கள், தம்பி தங்கவேலு போன்றவர்கள் அத்தனை பேருமே தேவர், தேவர் அல்லாதார் என்கிற பாகுபாடு இல்லாமல் அத்தனை பேருமே பூலித்தேவனுடைய மாளிகையை இங்கே புதுப்பிக்க வேண்டும், இந்தக் கோட்டையை மீண்டும் கட்டித்தர வேண்டும், சிலை எழுப்ப வேண்டும் என்று என்னை பலமுறை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கோட்டை அந்தக் காலத்திலே எப்படி கட்டப்பட்டது என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்தபோது விசித்திரமாக இருக்கிறது. எவ்வளவு கலை நுட்பத்தோடு, எவ்வளவு பொறியியல் நுட்பத்தோடு இந்தக் கோட்டை அன்றைக்குக் கட்டப்பட்டது என்பதை எண்ணி நான் வியப்படைகிறேன்.

பனை ஓலை, பனை நாரை பொடி செய்து கடுக்காய் பொடியைக் கலந்து அத்தனையையும் பதநீரிலே ஊறவைத்து, ஊறவைக்கப்பட்ட பதநீரோடு முட்டை யைக் கலந்து அப்படிக் கட்டப்பட்ட கோட்டைதான் பகைவர்களால் அழிக்கப்பட்டது. அந்தக் கோட்டை தான் இன்றைக்கு மீண்டும் உங்களுடைய முன்னிலையிலே புதுப்பிக்கப்பட்டு பொலிவோடு தோன்றுகிறது.

இந்தக் கோட்டையைக் கட்டுவதென்று அறிவித்து 18 மாதங்கள் ஆகின்றன. கட்டுவதற்கான அனுமதி தரப் பட்டு, அனுமதி 13-1-98 அன்று வழங்கப்பட்டது என்று எனக்கு நினைவு. ஏறத்தாழ பத்து மாத காலத்தில்

இந்தக் கோட்டையைக் கட்டி முடிக்க மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தனவேலு ஐ.ஏ.எஸ். அவர்களும், பொதுப் பணித்துறையும், குறிப்பாக பொதுப் பணித்துறை அமைச்சர் தம்பி துரைமுருகனும் அரும் பாடுபட்டு இதை அமைத்திருக்கிறார்கள். செய்தி விளம்பரத்துறை அமைச்சர் முல்லைவேந்தன் அடிக்கடி இந்த இடத்திற்கு வந்து கோட்டை எப்படி உருவாகிக் கொண் டிருக்கிறது, சிலை எப்படி உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்ற செய்தியை எனக்கு அடிக்கடி சொல்லிக் கொண் டிருப்பார்.

ஏதோ ஒரு பத்திரிகையில்கூட படித்ததாக எனக்கு நினைவு. அவசர அவசரமாக கோட்டையைக் கட்டி விட்டார்கள் என்று எழுதியிருந்ததாக எனக்கு நினைவு. நிதானமாகக் கட்டினால், இன்னும் கட்டவில்லை என்று சொல்வார்கள். வேகமாகக் கட்டினால் அவசர அவசரமாகக் கட்டிவிட்டார்கள் என்று சொல்வார்கள். எனவே இவை இரண்டிற்குமிடையே இந்தக் கோட்டை இன்று கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தியாவிலே சுதந்திரப் போராட்டம், அருணா குறிப்பிட்டதைப் போல - பல பகுதிகளில் நடைபெற் றிருக்கிறது, வெள்ளையரை எதிர்த்து. ஆனால், முதன் முதலாக நடைபெற்ற போராட்டம் என்று எடுத்துக் கொண்டால், அண்மையில் நான் வேலூரில், 'வேலூர் சிப்பாய்க் கலகம்' என்று சொல்லப்படுகின்ற சுதந்திரப் போராட்டத்தினுடைய சின்னம் என்ற அளவில் ஒரு தூணைத் திறந்து வைத்தேன்.

சிப்பாய்க் கலகம் வெள்ளையர்களை எதிர்த்து நடைபெற்ற கலகம். அதுகூட தமிழ்நாட்டில் நடைபெற வில்லை என்பதைப் போல, வடக்கே நடைபெற்றது என்பதைப் போலத்தான் வரலாறு கூறிக் கொண்டிருக் கிறது. இல்லை. முதல் சுதந்திரப் போராட்டம் சிப்பாய்க் கலகம் என வருணிக்கப்பட்ட அந்தப் போராட்டம் நடைபெற்ற ஊர் வேலூர். 1806 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அதுதான் முதல் சுதந்திரப் போராட்டம் என்று உண்மையிலே சரித்திரம் எழுதுகிறவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் அதையும் முந்திக்கொண்டு நடைபெற்ற போராட்டம்தான் பூலித் தேவன் நடத்திய சுதந்திரப் போராட்டம் என்று நான் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் நடத்திய போராட்டத் திற்கு முன்பே நடத்தப்பட்ட போராட்டம் பூலித்தேவன் நடத்திய சுதந்திரப் போராட்டம் என்பதை எந்த வரலாற்றுப் பேராசிரியரும் மறைக்க முடியாது என்பதை திட்டவட்டமாக என்னால் சொல்ல முடியும்.

பூலித்தேவர் 1715ஆம் ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 16ஆம் நாள் பிறந்தார். 1715 முதல் 1767 வரை 53 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். 53 ஆண்டுகள்தான் வாழ்ந்திருக் கிறார். அதற்குள்ளாக சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு அவர் உயிர் துறந்தார். அவருடைய இயற்பெயர் காத்தப்பதுரை. ஆறு வயது சிறுவனாக இருந்தபோது திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்திலே படித்தார்.

12வது வயதிலேயே குதிரையேற்றம், மல்யுத்தம், சிலம்பு விளையாட்டு, வாள்வீச்சு, அம்பு எறிதல், கவண் எறிதல், வல்லயம் எறிதல் ஆகியவற்றில் போர்ப் பயிற்சிகள் பலவற்றைப் பெற்றார். ஆறடிக்கு மேற்பட்ட உயரமும். வைரச்சிலை போன்ற உடற்கட்டும் கொண்டவர் பூலித்தேவர் என்று வருணிக்கப்படுகிறார்.

வீரம், நேர்மை, தன்மான உணர்வுகள் இவற்றின் வடிவம்தான் பூலித்தேவர். அதுமாத்திரமல்ல; கொடை யுள்ளம் கொண்டவர் என்பதற்கு அடையாளமாக ஏழை எளியோர்களுக்கு அடிக்கடி அன்னதானமும், புத்தாடை களும் வழங்கும் பழக்கவழக்கமுடையவர். சாலை வசதிகளைச் செய்து மக்கள் பணியாற்றினார்.

ஏழை எளிய வர்கள் தங்கிட மண்டபங்கள் பல கட்டி, அந்த மண்ட பங்களிலே ஏழை எளியவர்களுக்கு உணவளித்தார்.

குளங்கள், கிணறுகள், ஏரிகள் அமைத்து வேளாண்மையை வளர்த்தார். பல கோயில்களுக்கு திருப்பணியும் செய்துள்ளார்.

ஆர்க்காட்டு நவாப் உங்களுக்குத் தெரியும். ஆங்கிலேயர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு ஆங்கிலேயர்களுக்கு முதன் முதலாக கதவைத் திறந்து விட்டவர் ஆர்க்காட்டு நவாப். அந்த ஆர்க்காட்டு நவாப்பின் முதல் ஆங்கிலத் தளபதியின் பெயர் அலெக்சாண்டர். அந்த அலெக்சாண்டர் "நெல்லைச்சீமைக்கு வரிவசூல் செய்ய வந்தார். வந்தபோது கப்பம் என்ற பெயரால் ஒரு சல்லிக்காசும் கட்ட முடியாது" என்று ஓங்கியடித்துச் சொன்னவர்தான் பூலித்தேவர்.

அதுமாத்திரமல்ல; "நெல்லாவது கொடு, வரிக்கு பதிலாக" என்று கேட்டபோது, "வரி என்று நீ கேட்டால் ஒரு மணி நெல்லைக்கூட நான் உனக்குத் தரமுடியாது" என்று பூலித்தேவர் மறுத்துக் கூறினார். ஒரு மணி நெல்கூட தரமுடியாது, கட்ட முடியாது என்று சொன்ன காரணத்தால்தான் 'நெல் கட்டான் செவல்' என்று இந்த ஊருக்கே பெயர் வந்தது. 'நெல் கட்டான்' - வரியாக நெல்லைக் கட்டமாட்டான் என்று சொன்ன அந்தச் சொல்தான் இந்த ஊருக்கே பெயராக அமைந்

தது. அதுதான் இப்போது திரிந்து, 'நெல் கட்டும் செவல்' என்று ஆகிவிட்டது.

கட்டமாட்டேன் என்று சொன்ன காலமது. நெல் கட்டும் என்று சொல்கின்ற அளவிற்கு அந்தப் பெயரே பொருளை மாற்றுகின்ற அளவிற்கு மாறிவிட்ட விபரீதம் ஏற்பட்டு விட்டது.

1806 சிப்பாய்க் கலகத்திற்கு முன்பே 1857 சிப்பாய்ப் புரட்சிக்கும் முன்பே இவர் நடத்திய அந்த சுதந்திரப் போராட்டத்தில் முதல் முழக்கத்தில் ஒரு கூட்டணி அமைத்து போரிட்டிருக்கிறார். பல பாளையக்காரர்களையெல்லாம் தன்னோடு இணைத்துக்கொண்டு வெள்ளையர்களை எதிர்த்த விவேகி பூலித்தேவர்.

கொல்லங்கொண்டான், சேத்தூர், சொக்கம்பட்டி, தலைவன் கோட்டை, ஊத்துமலை போன்ற பாளையங் களுடைய அரசர்களுடன் இணைந்து, வலுவாக கூட்டணி அமைத்து வெள்ளையனை எதிர்த்தவர் பூலித்தேவர்.

1750 முதல் 1767 வரை ஏறத்தாழ 17 ஆண்டுகள் பலமுறை வெள்ளைக்காரர்களோடு அவர் யுத்தம் செய்திருக்கிறார்.

திருச்சியில் இராபர்ட் கிளைவுடன் சண்டை யிட்டதாகப் 'பூலித்தேவன் சிந்து' கூறுகிறது.

அலெக்சாண்டர் கெரானுடன் 1755இல் போர் நடத்தியிருக்கிறார்.

களக்காட்டில் மாபுஸ்கானுடன் 1755இல் போர் நடத்தியிருக்கிறார். அந்தப் போரில் மாபுஸ்கான் தோல்வியுற்றார். மாபுஸ்கானை அழைத்து வந்து தன்னுடைய மாளிகையிலேயே விருந்தாளியாக வைத்து மரியாதையோடு நடத்தினார் என்று வரலாறு கூறுகின்றது.

திருவில்லிபுத்தூரில் ரகீமுடன் 1755இல் போர் நடத்தி னார்.

திருநெல்வேலியில் 1756இல் போர் நடத்தினார்.

நெல்கட்டும் செவலில் 1759இல் யூசுப்கான் என்று சொல்லப்படுகின்ற கான்சாகிப்போடு போர் நடத்தியிருக்கிறார்.

வாசுதேவ நல்லூரில் 1759 மற்றும் 1760 ஆகிய ஆண்டுகளில் யூசுப்கானுடன் மீண்டும் போர் நடத்தி யிருக்கிறார்.

1761இல் நெல் கட்டும் செவல், வாசுதேவநல்லூர் கோட்டைகளில்

அதே யூசுப்கானுடன் மறுபடியும் போர் நடத்தினார்.

1767இல் வாசுதேவநல்லூரில் ஆங்கிலத் தளபதி டோனால்டு காம்பெல்லுடன் நடத்திய போர்தான் கடைசிப் போராகும்.

இவற்றைத் தவிர கங்கைகொண்டான், ஆழ்வார் குறிச்சி, சேத்தூர், கொல்லங்கொண்டான், ஊத்துமலை, சொக்கம்பட்டி, தலைவன்கோட்டை ஆகிய கோட்டை களில் நடைபெற்ற போர்களிலும் பூலித்தேவன் பங்கு பெற்றார்.

இந்த மாவீரனுடைய புகழைப் பாட பூலித்தேவன் சிந்து, புதுக்கோட்டைச் சண்டை, பூலித்தேவன் வண்ணக் கோடாங்கிப் பாடல்கள், பூலித்தேவன் உடுக்கு அடிக்கும் பாடல், பூலித் தேவன் கும்மிப்பாடல்கள், பூலித்தேவன் தாலாட்டுப் பாடல், பூலித்தேவன் ஒப்பாரிப் பாடல் என்று பல பாடல்கள் பூலித்தேவன் பெயரால் வெளியாகி பல பகுதிகளிலே பாடப்படுகிற நிகழ்ச்சியையும் உங்களிலே பலர் அறியக்கூடும்.

அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர், பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஆகிய புரட்சிகள் நடைபெறுவதற்கு முன்னரே இந்தியாவில் விடுதலைப் புரட்சியை நடத்தியவர்தான் இங்கே நம்முன் சிலையாக நிற்கின்ற மாவீரன் பூலித்தேவன் என்பதை நான் சொல்லுகின்ற நேரத்திலேயே வீரம் கொப்பளிக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட வீரன் வாழ்ந்த மண் இந்த மண். அந்த பூலித்தேவருக்குத் துணையாக யார் யார் இருந்தார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

இங்கேதான் நேற்று மாலை நடைபெற்ற சமுதாய நல்லிணக்க நிகழ்ச்சி எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அந்தச் செய்தியை நான் உங்களுக்கு திரும்பச் சொல்ல வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிறேன்.

கட்டபொம்மனின் தளபதிகளிலே ஒருவர் வெள்ளை யத்தேவன் பாதர் வெள்ளை.. அந்த வெள்ளையத் தேவனுடைய ஆருயிர் நண்பன் சுந்தரலிங்கம். சுந்தரலிங்கம் ஆதிதிராவிட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர். கட்டபொம்மனின் தளபதிகளிலே ஒருவர். வெள்ளையத் தேவனும் வீரன் சுந்தரலிங்கமும் இணைந்து பல போராட்டங்களை வெள்ளைக்காரர் களோடு நடத்தி யிருக்கின்றார்கள். வீரன் சுந்தரலிங்கம் - கட்டபொம்ம னைக் காப்பாற்றுவதற்காக, வெள்ளையத் தேவனைக் காப்பாற்றுவதற்காக தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்கின்ற தற்கொலைப் படை வீரனாக மாறி உயிர் நீத்தவர்.

கட்டபொம்மனுக்கு கோட்டை கட்டியவன் மாத்திரமல்ல இந்த கருணாநிதி, அந்த சுந்தரலிங்கத் திற்கும், சுந்தரலிங்கம் நகர் என்ற ஒரு நகரை நிர்மாணித்து அண்மையிலே திறந்துவைத்தவன்தான் நான். ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், அந்தப் போராட்டத்திலே வெள்ளையத் தேவன், சுந்தரலிங்கம் என்ற ஆதிதிராவிடர் - இந்த இருவரும் ஒன்றாக இணைந்து நின்று சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்த முடிந்தது.

அதைப்போலத்தான் பூலித்தேவனுக்கு உதவியாக முன்னணியில் இருந்தவர்கள் பகடை ஒண்டி வீரன், வெண்ணிக்காலாடி - இவர்கள் இருவரும் ஆதிதிராவிட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இருவரும் பூலித்தேவனுக்கு உதவியாக முன்னணியிலே இருந்தவர்கள். அதுமாத்திரமல்ல. இவர்களுடன் ஆதிதிராவிட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த தளபதிகள் 350 பேர் பூலித்தேவனுக்கு உதவியாக இருந்தார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லப்படுகிறது.

அந்தக் காலத்தையும் எண்ணிப்பாருங்கள். இந்தக் காலத்தையும் எண்ணிப்பாருங்கள். சமுதாய நல்லிணக்கத்திற்கு இன்று சொல்லப்பட்ட செய்தியையும் எண்ணிப்பாருங்கள். நேற்று சொல்லப்பட்ட செய்தியையும் எண்ணிப்பாருங்கள். ஒரு வெள்ளையத் தேவனும், சுந்தரலிங்கமும் ஒன்றாக இருக்க முடிந்தது. அதைப் போல ஒரு பூலித்தேவனும், பகடை ஒண்டி வீரனும், வெண்ணிக்காலாடியும் ஒன்றாக இருக்க முடிந்தது. இன்றைக்கு முடியவில்லையே? என்ன காரணம்?

என்ன சதி இடையிலே குறுக்கிட்டது. அந்தச் சதியை முறியடிக்க வேண்டாமா? நாமெல்லாம் தமிழர்கள். தமிழர்களுக்காக இருக்கின்ற அரசு, தமிழர்களுக்காக இருக்கின்ற நாடு என்கின்ற அந்த உணர்வைப் பெற வேண்டாமா?

இவ்வாறு முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் உரையாற்றினார்.

தி.மு.க. அறக்கட்டளை
பேராசிரியர்
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-18
அண்ணா அறிவாலயம்





தியாகி விஸ்வநாததாஸ்

மாவீரன் பூலித்தேவன்